

(φυλλάδα = δένδρον ἄκαρπον μὲ πικρὸν χυμὸν) Ἀπύρανθ.

Κ' ἐκεῖ πῆγε κ' ἐπόσωσε ἔς τὴν πόρταν ἀποπόξω

Κάρπ.

Ἰαπ-πέσ-σω ἴφρησε χρουσά, Ἰαπ-πέξω χρουσταλλένα

Κύπρ.

Πολλὰ πολλὰ νὰ μὴ μιλήσῃ σὺ ποῦ ἴσαι ἀποπόξω,

ἴπὸ τὰ τραγούδια ποῦ θὰ πῶ ἴποδω νὰ μὴ σὲ διώξω

Κῶς. Συνών. ἀπαπεξωθεῖν. 2) Ἀπὸ στήθους, ἐκ στήθους Καππ. (Ἀραβάν.)

ἀπαπεξωθεῖν ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπαπ-πεξωθεῖν Κύπρ.

Ἰαπ-πεξωθεῖν Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἀπεξωθεῖν.

Ἀπαπέξω 1, ὁ ἰδ. : Ἰσμ.

Ἀντὰ δκιαβῶ Ἰαπ-πεξωθεῖν τῆς πόρτας τῆς καὶ δῶ τὴν (ἀντὰ = ὅταν).

ἀπαπέσω ἐπίρρ. Καππ. (Ἀραβάν.) Κύπρ. ἀπαπέσῃ Πόντ. (Ἰοφ.) ἀποπέσω Καππ. (Συνασσ.) Χίος ἀποπέσων Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀποπέσῃ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Ἰαπ-πέσ-σω Κύπρ. Ἰοπ-πέσ-σω Κύπρ. Ἰππέσῃ Καππ. (Συνασσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἀπέσω.

1) Ἀπὸ μέσα, ἔσωθεν ἔνθ' ἄν. : Εἶντα στέκεσαι Ἰαπ-πέσ-σω ἴπὸ τὴν πόρταν; Κύπρ. Ἐτρώεν μας Ἰαπ-πέσ-σω μας ἢ φούρκα τῆς ὁ καμὸς αὐτόθ. Ἀποπέσῃ ἄσ' σὴν καρδιά μ' Χαλδ. Βάλλω ἀποπέσῃ μαῦρα κὶ ἀπέξῃ ἄσπρα αὐτόθ. Ἐξέβεν ἀποπέσῃ-ι-μ' τὸ δέρετ' (ἔφυγε ἀπὸ τὸ σῶμα μου χρονία νόσος) αὐτόθ. || Φρ. Ἀποπέσῃ τερεῖ (ἐπὶ τοῦ νυστάζοντος καὶ διαρκῶς νεύοντος ἢ ἐπὶ τοῦ κοιμωμένου) Κοτύωρ. Χαλδ. || Παροιμ. Ἀπέξῃ τὸ μῆλον κόκκινον κὶ ἀποπέσῃ σατεμένον (ἐπὶ τοῦ φαινομενικῶς μὲν εὐρώστου, ἔσωθεν δὲ νοσηροῦ) Χαλδ. Ἀπέξον πρόβατον κὶ ἀποπέσων λύκος (ἐπὶ τοῦ φαινομενικῶς καλοκαγάρου, πράγματι δὲ κακοῦ τὴν ψυχὴν) Κερασ. || Ἰσμ.

Πυρομαχεῖ τὸν πάντα τοῦ Ἰαπ-πέσ-σω ἢ ἀζούλα (πυρομαχεῖ = φλέγει, ἀζούλα = ζήλεια) Κύπρ.

Ἰαπ-πέξω ἴβαλαν τῆς φωνῆς, Ἰαπ-πέσ-σω ἴπολήθην αὐτόθ.

Συνών. ἀπαπεσώθεῖν. 2) Πρὸς τὰ ἐνδότερα, μεσογειότερον Χίος.

ἀπαπεσώθεῖν ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπαπ-πεσ-σώθεῖν Κύπρ. ἀποπ-πεσ-σώθεῖν Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἀπεσώθεῖν.

Ἀπαπέσω 1, ὁ ἰδ.

*ἀπαπέσω-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀποπιθέσῃ Πόντ. (Τραπ.) Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαπέσω κ' ἔσω. Ἀπὸ μέσα καὶ ἔσωθεν : Δίωξον τὰ ζᾶ ἀποπιθέσῃ ἄσ' σὸ χωράφ'.

ἀπαπλώνω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀπλώνω.

1) Ἐκτείνων τὴν χεῖρα δίδω τι ἔνθ' ἄν. : Πάντα κατ' ἀπαπλών' ἄτον Κερασ. || Ἰσμ.

Χαλκοστάμν' ἐπέρπαξεν, τὴν νύφην ἐπέπλωσεν (χάλκινον σταμνίον ἤρπασε καὶ ἔδωκε εἰς τὴν νύμφην) αὐτόθ.

Ἐγὼ ψαλάφενα σταφύλ' κ' ἐσὺ ἀπαπλώνεις με μῆλον (ψαλάφενα = ἐζήτουν) Πόντ. 2) Περικαλύπτω, περιβάλλω τι Πόντ. (Οἶν.) : Ἀπαπλώνω τὸ πάλωμαν (περικαλύπτω αὐτὸ δι' ὑφάσματος). Συνών. καπλαντίζω.

*ἀπαποκάτω ἐπίρρ. ἀπαποκάτ' Μακεδ. (Ἀνασελ.) ἀπαπ'κάτω Καππ. (Ἀραβάν.) ἀπαπ'κάτ' Μακεδ. (Βελβ.)

ἀπαποκά Πόντ. (Ἰνέπ.) ἀπαφκά Πόντ. (Χαλδ.) ἀποφκά Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἀποκάτω.

Ἀπὸ κάτω, κάτωθεν ἔνθ' ἄν. : Ἐλ' ἀποφκά Χαλδ.

|| Αἰνιγμ. Ἀπαποκά μου παίρνω το κὶ ἀποκά σου βάλλω το (τὸ κάθισμα) Ἰνέπ.

*ἀπαποκάτω-κὶ ἄνω ἐπίρρ. ἐπεποκακίαν' Πόντ. (Ἰοφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαποκάτω κὶ ἄνω.

Ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

ἀπαπούτσωτος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *παπούτσωτος < παπούτσων.

Ἀνυπόδητος : Ἐχει τὰ παιδιὰ τοῦ ἀπαπούτσωτα. Συνών. ὑπόλυτος, ἀντίθ. παπούτσωμένος (ἰδ. παπούτσων).

ἀπαπώθω Κάρπ. ἀπαπ-πώθω Κάρπ. ἀποπ-πώθω Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀπώθω, δι' ὁ ἰδ. ἀμπώθω.

Ἰωθῶ, ἀπώθω καὶ μεταφ. παραγκωνίζω, περιφρονῶ τινα : Ἰσμ.

Πέντε στραδῶντες τὸν βαστοῦν | καὶ δυὸ τὸν ἀποπ-πώθουν. Συνών. ἀμπώθω Α 1, σκουρνιῶ, σπρώχνω.

ἀπαρά τά, Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Λόγοι ἀσυνάρτητοι ἀνθρώπου παραλογιζομένου ἢ ὁμιλοῦντος εἰκῇ καὶ ὥς ἔτυχε : Φρ. Ἀπαρα πίπερα ἢ ἀπαρα πίπερα, κουκκιά μαγειρεμένα. Πβ. ἄρρητος.

ἀπαράβαλτος ἐπίθ. Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπαράβαλτους Ἰπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) ἀπερίβαλτος Πελοπν. (Αἶγ.) περίβαρτος Ζάκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *παράβαλτος < παραβάλλω. Πβ. καὶ μεταγν. ἀπαράβλητος.

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παραβληθῇ, ἀπαράβλητος, ἀσύγκριτος, ἀφθαστος ἔνθ' ἄν. : Ἀπερίβαλτο γιαιτρικὸ Αἶγ. Περίβαρτο γιαιτρικὸ γιὰ τὴ φάουσα Ζάκ. Τοῦ σ'τάρ' εἶν' ἀπαράβαλτον Ζαγόρ. Συνών. ἀπαράμοιαστος.

ἀπαράβαρατος ἐπίθ. Χίος ἀπαράβαρατους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *παράβαρατος < παραβάρων.

Ὁ μὴ ἐνοχλητικὸς εἰς τὰς κοινωνικὰς τοῦ σχέσεις ἔνθ' ἄν. : Ἐμεινε ἔς τὸ σπίτι μου πέντε μέρες, μὰ δὲ μὰς ἐπαράβαρασε καθόλου, εἶναι ἀπαράβαρατος ἄνθρωπος Χίος.

ἀπαράβατος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαράβατος.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ παραβῇ, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παραβῇ ἢ ὁ μὴ παραβαινόμενος : Νόμος ἀπαράβατος. Ἀπαράβατη συμφωνία.

ἀπαράβγαλτος ἐπίθ. ἀπαρέβγαλτος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπαράβγαλτος Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *παράβγαλτος < παραβγάλλω, παρ' ὁ καὶ παρεβγάλλω.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν προέπεμψαν ἀναχωροῦντα, ὁ μὴ προπεμφθεὶς, ὁ μὴ κατευοδωθείς ἔνθ' ἄν. : Ἀπαρέβγαλτον ἔστειλαν ἄτον Τραπ. Ἐδέβεν ἀπαρέβγαλτος (ἐδέβεν = ἀνεχώρησε) Χαλδ.

*ἀπαράβλεπος ἐπίθ. ἀπαρέλεπος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. παραβλέπω, παρ' ὁ καὶ παρελέπω.

